

Oeteldonk, 12 november 2023

Lieve Prins Amadeiro, Meester van Oeteldonk en omliggende watervrije moerassen (enz.),

De etalages verklazen en verkersten.

Na de wereldwijd warmste oktober ooit gemeten
in een jaar van hittestructuren
voelt deze november vreselijk waterkoud

we hebben thuis, gasdictators en klimaatcrises ten spijt
de verwarming een halve graad hoger dan normaal,
op achttien, wat veel visite nog altijd als een lichte marteling ervaart
maar ons zo decadent lijkt als douchen met champagne.

Een knieval voor de gevoelstemperatuur.

Ik had een rotrecensie gekregen,
iets dat altijd gepaard gaat met de fundamentele angst
dat nu niemand meer met me wil werken
en ik onherroepelijk in de goot zal belanden,
uitgejouwd en nagewezen door mensen die wel smaak hebben.

Ik piekerde over de ongelijkwaardige relatie tussen maker en criticus;
de onvoorspelbare partner die je in het openbaar
zomaar uit kon beginnen schelden, maar waar je toch
altijd weer naar terugkeert, omdat 'ie ook met sterren strooit.

Toxisch, noemen we dat tegenwoordig.
Of overgevoelig, van mij, dat is even waar.

Om deze zinloze gedachten van me af te schudden
en omdat ik nood had aan een omkeringsritueel,
begaf ik me naar Oeteldonk. Enkele dagen vóór
de elfde van de elfde weliswaar, maar ik hoopte
op een carnavals-anticipatie die louterend zou werken.

Zoals kerst al in je gemoed kan sippelen
wanneer overal de lichtjes hangen.

Zodra ik het station uitkwam zag ik herfstklimop
in de kleuren rood, geel en groen;
Rijnlandse carnavalskleuren weliswaar,
en ik bevond me in Bourgondische streken,
toch vond ik het een goed teken.

Maar verder was er niets dat aan carnaval deed denken.
Ja, omheinde plaspleinen, voor de te verwachten massa,
maar los daarvan ging het leven zijn gewone gang.

Geen anticipatie dus, geen omkeringsritueel,
alleen een rondsjoeken in de regen.

Weinig louterend was het,
maar wel verfrissend, en dat is ook wat waard.